

วิจัยในชั้นเรียน

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย
ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑

นางวิภาวดี กันทะกะ
ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนเมืองราชวิทยาลัย
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔๐
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ มีวัตถุประสงค์(๑) เพื่อพัฒนาแบบฝึก เรื่อง การสร้างคำให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน (๘๕/๘๕ ๒) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ด้วย การเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๒ โรงเรียนเมืองรัตวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔๐ ที่เรียนอยู่ในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวน ๒๕ คน ซึ่งได้มาโดยการ สุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยแบบแผนการทดลองขั้นพื้นฐาน (Pre-Experimental Design) แบบหนึ่งกลุ่ม สอบก่อนและ สอบหลัง (One Group Pretest- Posttest Design) ตัวแปรต้น (Independent Variable) คือ การ จัดการเรียนรู้อยู่ด้วยแบบฝึก เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำ ในภาษาไทย ด้วย การเรียน โดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ พบว่า ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .๐๑ โดยค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{X} = ๑๖.๙๖$, S.D.= ๑.๕๑) สูงกว่าค่าเฉลี่ย ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = ๖.๘๔$, S.D.= ๒.๕๑) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ แต่ละเรื่องมีดังนี้

๑. เรื่องคำมูล พบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{X} = ๔.๒๐$, S.D.= ๐.๗๖) สูงกว่า

ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = ๑.๘๘$, S.D.= ๑.๒๗)

๒. เรื่องคำประสม พบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{X} = ๓.๙๒$, S.D.= ๐.๕๗) สูงกว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = ๑.๐๘$, S.D.= ๐.๙๕)

๓. เรื่องคำซ้อน พบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{X} = ๔.๖๘$, S.D.= ๐.๔๘) สูงกว่า

ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = ๒.๓๖$, S.D.= ๑.๒๙)

๔. เรื่องคำซ้อนพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{X} = ๔.๑๖$, S.D.= ๐.๖๒) สูงกว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = ๑.๕๒$, S.D.= ๑.๐๕)

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญต่อคนไทยในฐานะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารและสร้างความเข้าใจต่อกัน คนไทยจึงจำเป็นต้องตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทย ต้องทำความเข้าใจ ศึกษาหลักเกณฑ์ทางภาษา และฝึกฝนให้เกิดทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร การเรียนรู้ การแสวงหาความรู้ การเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติและเป็นเครื่องมือสื่อสารของคนในสังคม มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะในการใช้ ภาษาไทยอย่างถูกต้อง จึงได้กำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่นักเรียนทุกคนต้องเรียนและต้องสอบให้ได้ จึงกำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ไว้จำนวน ๕ สาระ ได้แก่ สาระที่ ๑ การอ่าน สาระที่ ๒ การเขียน สาระที่ ๓ การฟัง การดู และการพูด สาระที่ ๔ หลักการใช้ภาษาไทย และสาระที่ ๕ วรรณคดีและวรรณกรรม ซึ่งสาระที่ ๔ หลักการใช้ภาษาไทย มาตรฐาน ท ๔.๑ เข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษา ภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, ๒๕๕๑: ๕๓) ถือเป็นสาระที่สำคัญสาระหนึ่ง เนื่องจากกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ไทยหรือที่เรียกกันว่าหลักภาษานั้น จะ ทำให้ผู้ใช้ภาษาเข้าใจและใช้ภาษาไทย ได้ถูกต้อง เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร การนำแบบฝึกมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนจะช่วยทำให้นักเรียนได้ฝึกฝนซ้ำๆ และนำ ความรู้จากการเรียนมาใช้สามารถทบทวนความรู้จากการเรียน การใช้แบบฝึกซึ่งเป็นสื่อที่จะทำให้ นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น และกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น โดยใช้แบบฝึกเป็นสื่อ การเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาและเสริมสร้างประสบการณ์ สามารถนำ ความรู้ไปใช้ได้ถูกต้อง และผู้เรียนเรียนรู้จากการกระทำจริงจึงทำให้จดจำสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิด การเรียนรู้ เกิดแรงจูงใจและสามารถตรวจสอบผลการเรียน ทำให้ทราบ ความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง อันส่งผลต่อ ทศนคติและประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้อย่างดี ๓ แบบฝึกมีประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนหลายประการ ช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ช่วยถ่ายทอดเนื้อหาและหลักเกณฑ์ทางภาษาที่ซับซ้อน ช่วยส่งเสริม การเรียนรู้ ของผู้เรียน เป็นรายบุคคล ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองตามความสนใจ ผู้เรียนสามารถ ทบทวนความรู้ โดยการทำ แบบฝึกด้วยตนเอง จากแนวคิงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและปัญหาการจัดการเรียนการสอน ทำให้มองภาพรวมได้ว่าการสอนโดย การจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้แบบฝึก ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักการใช้ภาษาไทย เพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย เพื่อ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำ ให้สูงขึ้น รวมทั้งเป็น แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน หลักการใช้ภาษาไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อพัฒนาแบบฝึก เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐
๒. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๑ เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ

สมมติฐานการวิจัย

๑. แบบฝึกเรื่องการสร้างคำ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๕/๘๕
๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

๑.๑ ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเมืองราดวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔๐ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวน ๒ ห้องเรียน นักเรียนทั้งหมด ๖๐ คน

๑.๒ กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๒ โรงเรียนเมืองราดวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔๐ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวน ๒๘ คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่นำมาสร้างเป็นแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย เลือกตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๕๑ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ ๔ หลักการใช้ภาษา ม.๔.๑ เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย ท ๔.๑ ม๑/๒ การสร้างคำ ประกอบด้วยคำมูล คำประสม คำซ้ำ คำซ้อน

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๙

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำใน ภาษาไทย เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่อง การสร้างคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

๑. การกำหนดประชากรและสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
๓. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
๔. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า
๕. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การกำหนดประชากรและสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปี การศึกษา ๒๕๖๑ โรงเรียนเมืองราดวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔๐ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวน ๒๘ คน ซึ่งได้มาโดย การสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

๒.๑ แผนการสอนวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๒๑๑๐๒ ได้แก่ แผนการสอนของกลุ่มทดลองด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ

๒.๒ แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย

๒.๓ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่อง การสร้างคำ
ในภาษาไทย เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ ๔ ตัวเลือก จำนวน ๔๕ ข้อ

๓. ขั้นตอนในการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือ

๓.๑ การสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๒๑๑๐๒ ผู้วิจัยได้
ดำเนินการดังนี้

๓.๑.๑ ศึกษาการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ และศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยช่วงชั้น ที่ ๓

๓.๑.๒ กำหนดเนื้อหาที่ใช้สอน เน้นเนื้อหาที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาในหนังสือเรียน ภาษาไทย
ที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนตามหลักสูตรสถานศึกษาพุทธศักราช ๒๕๕๑

๓.๑.๓ สร้างแผนการด้วยการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก ตามเอกทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๓.๑.๔ นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นตรวจสอบความถูกต้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้และ
ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ความสอดคล้องของกิจกรรม เนื้อหา และการประเมินผล แล้วนำแผนการจัดการเรียนรู้มา
แก้ไข ปรับปรุง

๓.๑.๕ นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่ม ตัวอย่าง
จริงจำนวน ๕๐ คน เพื่อหาข้อบกพร่องแล้วนำไปแก้ไขปรับปรุงปัญหาที่พบ

๓.๑.๖ นำแผนการจัดการเรียนรู้มาหาค่าประสิทธิภาพ โดยใช้สูตร E๑/E๒ ตามเกณฑ์ ๘๕/๘๕

๓.๑.๗ นำแผนการเรียนรู้ที่ปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพแล้ว ไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๒
โรงเรียนเมืองราดวิทยาคมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

๓.๒ แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย

วัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบฝึก เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย

วิธีดำเนินการจัดทำแบบฝึก เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึก เรื่อง การสร้างคำใน
ภาษาไทย ตามขั้นตอนดังนี้

๑. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

๒. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ
ตัวชี้วัด

๓. ศึกษาเอกสารการสร้างแบบฝึก วิเคราะห์เนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและตัวชี้วัด

๔. กำหนดจุดประสงค์ของแบบฝึกที่สร้างขึ้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ดังนี้

๑. เพื่อให้นักเรียนรู้ความหมายของคำ

๒. เพื่อให้นักเรียนรู้วิธีสร้างคำ

๕. ศึกษาแบบแผนและแนวทางการจัดสร้างแบบฝึก จากหนังสือแบบเรียนของ กระทรวงศึกษาธิการ
นำมาประยุกต์ ออกแบบสร้างแบบฝึก จัดทำบัญชีคำสำหรับใช้ในแต่ละกิจกรรม ทั้งนี้ผู้วิจัยสร้างแบบฝึกจำนวน
๔ เล่ม ดังนี้

เล่มที่ ๑ เรื่องคำมูล

เล่มที่ ๒ เรื่องคำประสม

เล่มที่ ๓ เรื่องคำซ้ำ

เล่มที่ ๔ เรื่องคำซ้อน

๖. นำแบบฝึกที่สร้างขึ้น ไปตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา และมาปรับปรุงแก้ไข

๗. นำแบบฝึกทักษะที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา

(Content Validity) ด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาและจุดประสงค์ของแบบฝึก (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยให้ครูผู้สอนในโรงเรียน จำนวน ๓ คน ที่มีความเชี่ยวชาญด้านสถิติและการวิจัย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และผู้เชี่ยวชาญด้านแบบฝึก พิจารณาและให้คะแนนดังนี้

- +๑ แน่ใจว่าแบบฝึกสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- ๐ ไม่แน่ใจว่าแบบฝึกสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- ๑ แน่ใจว่าแบบฝึกไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ซึ่งดัชนีความสอดคล้องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ .๕ ขึ้นไป จึงจะถือว่าแบบฝึกมีคุณภาพ ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาและจุดประสงค์ของแบบฝึกของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน ๓ คน มีค่าเท่ากับ ๑.๐๐

๘. นำแบบฝึกซึ่งผ่านการประเมินคุณภาพ ไปหาประสิทธิภาพ E๑/E๒ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๒ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ โรงเรียนเมืองรัตวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต ๔๐ โดยใช้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้แบบฝึก ในขั้นการนำไปใช้คือ

๑. การหาประสิทธิภาพรายบุคคล (Individual Tryout) ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๑ โรงเรียนเมืองรัตวิทยาคม ที่ไม่เคยเรียนเรื่องนี้มาก่อนและไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจงจากนักเรียนที่มีผลการเรียนระดับ ๔ หรือ ๓ จำนวน ๑ คน ผลการเรียนระดับ ๒ จำนวน ๑ คน และผลการเรียนระดับ ๑ จำนวน ๑ คน กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ E๑/E๒ (๘๕/๘๕) นำผลที่ได้มาหาข้อบกพร่องของแบบฝึกและปรับปรุงแก้ไขต่อไป

๒. การหาประสิทธิภาพแบบกลุ่มย่อย (Small group Tryout) ผู้วิจัยนำแบบฝึกที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองกับนักเรียนจำนวน ๙ คน โรงเรียนเมืองรัตวิทยาคม ที่ไม่เคยเรียนเรื่องนี้มาก่อนและไม่ใช้กลุ่มเดิม โดยการเลือกแบบเจาะจงจากนักเรียนที่มีผลการเรียนระดับ ๔ หรือ ๓ จำนวน ๓ คน ผลการเรียนระดับ ๒ จำนวน ๓ คน ผลการเรียนระดับ ๑ จำนวน ๓ คน กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ E๑/E๒ (๘๕/๘๕) เพื่อหาข้อบกพร่องของแบบฝึกทักษะแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง

๓. การหาประสิทธิภาพแบบภาคสนาม (Field Try Out) โดยนำแบบฝึกที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียนจำนวน ๕๐ คน โรงเรียนเมืองรัตวิทยาคม ที่ไม่เคยเรียนเรื่องนี้มาก่อนและไม่ใช้กลุ่มเดิม โดยการเลือกแบบเจาะจง จากนักเรียนที่มีผลการเรียนระดับ ๔หรือ ๓ จำนวน ๔ คน ผลการเรียนระดับ ๒ จำนวน ๔ คน ผลการเรียนระดับ ๑ จำนวน ๕ คน กำหนด เกณฑ์ประสิทธิภาพ E๑/E๒ (๘๕/๘๕) จากนั้นนำแบบฝึกทักษะที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

๙. ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะซึ่งได้รับการตรวจสอบประสิทธิภาพแล้วตามขั้นตอนทั้ง ๓ ขั้นตอนข้างต้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๒ ในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ โรงเรียนเมืองรัตวิทยาคม จำนวน ๒๕ คน โดยใช้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกในขั้นการนำไปใช้เพื่อพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยและเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย

๓.๓ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่องการสร้างคำ

วัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการสร้างคำในภาษาไทย

วิธีดำเนินการ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการสร้างคำในภาษาไทย ระดับชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ ๑ เป็นแบบทดสอบแบบ ๔ ตัวเลือก ตอบถูกได้ ๑ คะแนน ตอบผิดได้ ๐ คะแนน จำนวน ๔๐ ข้อ ใช้เป็นแบบประเมินผลก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการสร้างคำในภาษาไทย ตามขั้นตอนดังนี้

๑. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

๒. ศึกษาทฤษฎี หลักการ และวิธีการสร้างเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

๓. สร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร (Test Blueprint) โดยศึกษาจากเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้ง ๔ หน่วย ซึ่งข้อความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และครอบคลุมเนื้อหาในแบบฝึกและแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

๔. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ฉบับร่าง เป็นแบบเลือกตอบ ๔ ตัวเลือก จำนวน ๑ ฉบับ รวม ๔๐ ข้อ

๕. ตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและเนื้อหา

๖. ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ความสอดคล้องของแบบทดสอบกับตัวชี้วัด เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยใช้เกณฑ์กำหนดความคิดเห็นดังนี้

+๑ แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด

๐ ไม่แน่ใจว่าคำถามนั้นสอดคล้องกับตัวชี้วัดหรือไม่

-๑ แน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับตัวชี้วัด

ซึ่งดัชนีความสอดคล้องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ .๕ ขึ้นไป จึงจะถือว่าแบบทดสอบมีคุณภาพผลของการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่าอยู่ระหว่าง ๐.๖๗- ๑.๐๐ แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการสร้างคำในภาษาไทย มีความถูกต้องมีความเที่ยงตรงสามารถใช้ได้

๗. คัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ .๕ ขึ้นไปและปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน ๔๐ ข้อ ไปทดลอง (Try Out) เพื่อหาประสิทธิภาพของเครื่องมือกับนักเรียนที่เคยเรียนเนื้อหาเรื่องนี้มาแล้ว ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวน ๕๐ คน ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนเมืองราดวิทยาคม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

๘. ตรวจคำตอบแบบทดสอบข้อที่ถูกต้องให้ ๑ คะแนน ข้อที่ตอบผิดได้ ๐ คะแนน ข้อที่ไม่ได้ทำและข้อที่ตอบมากกว่า ๑ คำตอบ ให้ ๐ คะแนน

๙. ผลการทดสอบมาวิเคราะห์รายข้อ โดยตรวจคะแนนของแบบประเมินมาหาความยากง่าย (p) และหาค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายข้อ (Item Analysis) โดยเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .๒๐-.๘๐ และค่าอำนาจจำแนก (r) ที่มีค่าตั้งแต่ .๒๐ ขึ้นไป (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, ๒๕๓๘: ๒๑๗-๒๑๘) คัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ .๒๐-.๘๐ ขึ้นไป และอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .๒๐ ขึ้นไป จำนวน ๒๐ ข้อ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ผู้วิจัยได้คัดเลือกแบบทดสอบเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้โดยพิจารณา คัดเลือกแบบทดสอบที่มีผลของการทดสอบค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการสร้างคำในภาษาไทย มีเกณฑ์อยู่ระหว่าง ๐.๒๑ - ๐.๖๑ และค่าอำนาจจำแนก (r) มีเกณฑ์อยู่ระหว่าง ๐.๒๕- ๐.๙๐ ซึ่งถือได้ว่าแบบทดสอบได้คุณภาพตามเกณฑ์ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และครอบคลุมเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกที่กำหนดไว้สามารถนำมาวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้

๑๐. นำแบบทดสอบไปทดสอบเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ตามสูตร KR ๒๐ของคูเดอร์ และ ริชาร์ดสัน (Kuder & Richardson) ซึ่งผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ ๐.๙๘๖

๑๑. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้ นำมาใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน ๑ ชุด และจัดทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยนำแบบทดสอบก่อนเรียนชุดเดิมมาสลับข้อและสลับตัวเลือก

๑๒. นำแบบทดสอบที่ได้ไปใช้ทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

๔. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

๑. จัดตารางการทดลอง โดยทำการทดลองในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ ใช้เวลา ในการทดลองทั้งหมด ๔ สัปดาห์สัปดาห์ละ ๓ ครั้ง รวม ๑๒ ครั้ง ครั้งละ ๔๕ นาที

๒. ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่อง การสร้างคำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นบันทึกผลการสอบก่อนเรียนเพื่อเก็บไว้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

๓. ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรม ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๔ แบบฝึก

๔. ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นบันทึกผลการสอบหลังเรียน เพื่อเก็บไว้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

๕. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากการทดลอง ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติแล้วจึงนำข้อมูลที่ได้ออกไปปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกเพื่อเผยแพร่ต่อไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ โดยการนำคะแนนความแตกต่างรายคู่ระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบโดยใช้ t-test dependent ปรากฏในตาราง ดังนี้

ตารางที่ ๑ ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ

การทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	ΣD	ΣD^2	t
Pre - test	๒๕	๖.๘๔	๒.๕๑	๔.๐๐	๔๙๕๖	๒๐.๑๐**
Post - test	๒๕	๑๐.๙๖	๑.๕๑			

** มีนัยสำคัญที่ .๐๕ $t(๐.๐๕, ๓๔) = ๒.๔๔๐$

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางข้างต้น ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ของนักเรียนก่อนและหลังด้วยการเรียน โดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย หลังการการเรียนด้วยการใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ สูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

การประเมินหลังการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก

การประเมินผลหลังการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก ผู้วิจัยดำเนินการครบทั้ง ๔ เรื่อง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการสร้างคำในภาษาไทยหลังเรียน แบบปรนัย ๔ ตัวเลือก จำนวน ๒๐ ข้อ ผู้วิจัยได้นำมาทดสอบค่าสถิติ t-test แบบ Dependent เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำ ใน ภาษาไทย โดยจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก ดังตาราง

ตารางที่ ๒ ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำในภาษาไทย โดยจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก

การทดสอบ	จำนวน (N)	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.)	t	df	P-value
ก่อนเรียน	๒๕	๒๐	๖.๘๔	๒.๕๑	-๒๓.๓๖	๒๔	.๐๐
หลังเรียน	๒๕	๒๐	๑๖.๙๖	๑.๕๑			

จากตาราง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = ๖.๘๔$, S.D.= ๒.๕๑) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{X} = ๑๖.๙๖$, S.D.= ๑.๕๑) เมื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้สถิติทดสอบ

ค่า (t-test) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.๐๕ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

สรุปผลการวิจัย

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ พบว่า ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{X} = ๑๖.๙๖$, S.D.= ๑.๕๑) สูงกว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = ๖.๘๔$, S.D.= ๒.๕๑) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ แต่ละเรื่องมีดังนี้

๑. เรื่องคำมูลพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{X} = ๔.๒๐$, S.D.= ๐.๗๖) สูงกว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = ๑.๘๘$, S.D.= ๑.๒๗)

๒. เรื่องคำประสมพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{X} = ๓.๙๒$, S.D.= ๐.๕๗) สูงกว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = ๑.๐๘$, S.D.= ๐.๙๕)

๓. เรื่องคำซ้อนพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{X} = ๔.๖๘$, S.D.= ๐.๔๘) สูงกว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = ๒.๓๖$, S.D.= ๑.๒๙)

๔. เรื่องคำซ้อนพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{X} = ๔.๑๖$, S.D.= ๐.๖๒) สูงกว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = ๑.๕๒$, S.D.= ๑.๐๕)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ อภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

๑. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่องการสร้างคำในภาษาไทย

จากผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ดังนี้

การศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ พบว่า นักเรียนและผู้เกี่ยวข้องมีความต้องการให้มีการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องการสร้างคำในภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ มีเนื้อหาที่เข้าใจง่าย มีโอกาสได้ทบทวนความรู้ฝึกซ้ำๆ บ่อยๆ ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย และมีภาพการ์ตูน นักเรียน ส่วนใหญ่ให้ความสนใจเกี่ยวกับรูปภาพ ตื่นเต้นกับรูปภาพที่มีสีสันสวยงาม ควรเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ฝึกให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ฝึกฝนทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด ฝึกทักษะการคิด การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง โดยครูมีหน้าที่จัดบรรยากาศอำนวยความสะดวกให้นักเรียน มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑ เช่น ทักษะการคิด ใฝ่เรียนรู้มุ่งมั่นในการทำงาน (กระทรวงศึกษาธิการ,

๒๕๕๑) ดังที่สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย(๒๕๓๖: ๑๔๒) กล่าวว่า การสอนภาษาไทยนั้นบางเรื่อง เนื้อหาซ้ำซาก นักเรียนจะเรียนซ้ำแล้วซ้ำเล่าตั้งแต่ชั้นประถมปลายจนถึงอุดมศึกษา แต่ก็จำไม่ได้หรือจำได้ก็เพียง เพื่อสอบเท่านั้น เมื่อการสอบผ่านพ้นไปแล้วก็จะลืมหมด ทั้งนี้เพราะนักเรียนไม่ได้เรียนจนถึงขั้นการเรียนรู้ครู ภาษาไทยจึงควรจัดสภาพการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เกิดความเข้าใจอย่างแท้จริง ความรู้จะได้ คงทนถาวร ไม่เสียเวลาเรียนเปล่าทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง เมื่อเกิดการเรียนรู้แล้วก็จะไม่ลืมสิ่งที่ได้ เรียนไปแล้วการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก จากการใช้แบบฝึก มีความสำคัญที่จะทำให้นักเรียนเกิดความ กระตือรือร้น และกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น สามารถพัฒนาและเสริมสร้างประสบการณ์ ตลอดจนนำความรู้ไปใช้ได้ถูกต้อง และผู้เรียนเรียนรู้จากการกระทำจริงจึงทำให้จดจำสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทำให้เกิดทัศนคติที่ดีทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องจากผลการเรียนที่ตรวจสอบด้วย ตนเอง ส่งผลทำให้เกิดแรงจูงใจและประสิทธิภาพในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึก จำนวน ๔ เล่ม ได้แก่ เล่มที่ ๑ เรื่องคำมูล เล่มที่ ๒ เรื่องคำประสม เล่มที่ ๓ เรื่องคำซ้ำ และเล่มที่ ๔ เรื่องคำซ้อน แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นประกอบด้วยชื่อแบบฝึกทักษะ คำชี้แจง ข้อควรปฏิบัติสำหรับครู ข้อควรปฏิบัติสำหรับ นักเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ ใบความรู้ กิจกรรมแบบทดสอบ หลังเรียน และเฉลย จากการสังเกตพฤติกรรม การเรียนของนักเรียนหลังจากสอนโดยใช้แบบฝึก พบว่า นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ตนได้รับไปใช้ในการทำ แบบฝึก จึงกล่าวได้ว่าแบบฝึก ทำให้เกิดความคงทนในเนื้อหาที่เรียน ดังที่สุนิรัตน์ บดสันเทียะ (๒๕๔๘) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๔ ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ เท่ากับ ๘๔.๘๓ สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ร้อยละ ๗๕ และ ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๔ พบว่าการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าการสอนโดยการฝึกทักษะตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๕ โดยการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๘.๔๖ และการสอนโดยการฝึกทักษะตามคู่มือครู มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๖.๑๔

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่อง การสร้างคำใน ภาษาไทย ด้วยการเรียนโดยใช้แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำ ตามที่ได้เสนอไปแล้วข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้ ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

๑. จากผลการวิจัยพบว่า ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกควรใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้ให้มากขึ้น เพื่อผู้เรียนจะได้มีโอกาสฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์บ่อยๆจนเกิดความชำนาญ ดังนั้นครูควรเพิ่มเวลาในการจัดการ เรียนรู้ไม่จำเป็นต้องจัดเป็นวิชาเป็นชั่วโมง ครูอาจแทรกในกิจกรรมการเรียนรู้ตามปกติทำให้การจัดกิจกรรม การเรียนรู้สนุกสนานน่าสนใจยิ่งขึ้น

๒. จากผลการวิจัยพบว่า ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก นักเรียนยังขาดความรับผิดชอบในการทำงาน จึงไม่สามารถทำกิจกรรมให้เสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ดังนั้นครูควรกำหนดข้อตกลงร่วมกับนักเรียน เพื่อฝึกความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด เช่น การเสริมแรง การแนะนำ ขั้นตอนการทำงาน

๓. จากผลการวิจัยพบว่า แบบฝึก เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย เป็นแบบฝึกที่นักเรียนทำด้วยตนเอง จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนพบว่า นักเรียนมักข้ามขั้นตอนการศึกษาคำแนะนำในการทำแบบฝึก ขั้นตอน การศึกษาใบความรู้ขั้นตอนการอ่านและการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำชี้แจงแต่ละกิจกรรม โดยลงมือทำแบบฝึกเลย เมื่อพบปัญหาจึงกลับมาศึกษาใบความรู้ ดังนั้นก่อนการทำแบบฝึก ครูควรแนะนำนักเรียนให้ปฏิบัติตามขั้นตอน โดยเริ่มจากศึกษาคำแนะนำในการทำแบบฝึก ศึกษาใบความรู้ก่อนและทำความเข้าใจ คำชี้แจงของแต่ละกิจกรรม จากนั้นจึงลงมือทำแบบฝึก และตรวจสอบความถูกต้องจากเฉลย

